

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. B.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
adresa pro doručování:

zastoupen Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou,
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. OAM-883/ZA-ZA11-K09-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Nadě Smetanové, advokátce, se přiznává odměna v částce 6 800,- Kč, která jí bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. OAM-883/ZA-ZA11-K09-2017, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodů vad předcházejícího řízení. Žalovaný měl povinnost zjistit přesně a úplně skutkový stav. Rozhodnutí však žalobce považuje za jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným postupem dle právních předpisů a rozhodnutí nedostatečně odůvodnil.
3. Žalovaný nevycházel podle žalobce z aktuálních zpráv o situaci v jeho zemi původu. Žalobce přijel do ČR v roce 2005 z důvodu své sexuální orientace. Na Ukrajině nejsou dodržována lidská práva a bezpečnostní situace se tam zhoršuje, v zemi probíhá válečný konflikt.
4. Žalobce v doplnění žaloby dále namítá částečnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť žalovaný nedostatečně šetřil skutkový stav a zkoumal informace o zemi původu. Namítá též nedostatečné zjišťování skutkových okolností a vady řízení, neboť žalovaný mohl ve věci provést i další důkazy, které by lépe objasňovaly skutkový stav. Žalovaný podle žalobce překročil správní uvážení, a to zejména tím, že skutečnosti hodnotil nevyváženě, spíše tak, že potvrzovaly, že zde nejsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
5. Žalobce upozornil, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že politicky sympatizoval s proruskými separatisty, a dále proto, že je bisexuální sexuální orientace. Žalobce je přesvědčen, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s informacemi uvedenými v podkladech, kdy se spíše zaměřil na skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Z podkladů přitom podle žalobce lze vyčíst, že političtí odpůrci centrální vlády se mohou stát snadno obětí vyhrožování či jiného nezákonného jednání. Po žalobci přitom nelze požadovat, aby prokázal obavy z možného politického pronásledování. Žalobce pochází ze Sumské oblasti, která byla ozbrojeným konfliktem značně zasažena, a kde se situace dle názoru žalobce nijak nezlepšila. Má obavy o svůj život, které ještě potvrzuje fakt, že jeho prarodiče byli v kontaktu s cizími osobami z důvodu jeho názorové angažovanosti. Žalobce namítá, že nemohl vědět, které ze skutečností uvedených na pohovoru, bude žalovaný považovat za důležité pro rozhodnutí, v tomto směru proto žalovanému vytýká nedostatečnou specifikaci jeho otázek.
6. K údajné účelovosti jeho jednání žalobce uvádí, že jeho obavy se objevily až v průběhu jeho pobytu v ČR. Ovlivnila je zejména návštěva cizích osob u jeho babičky v roce 2016 a fyzické napadení v roce 2017. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že jeho napadení neznámými osobami na území ČR pro sympatie s politikou Ruské federace na Ukrajině neznamená, že by mu mělo ve vlasti hrozit nebezpečí. Žalobce je přesvědčen, že se osoby, které jej napadly, byly z Ukrajiny a domnívá se, že by mu v případě návratu hrozilo opětovné napadení nebo ještě závažnější problémy. Dle žalobce již ruský přízvuk sám o sobě vzbuzuje na Ukrajině podezření.
7. Ke své sexuální orientaci žalobce namítá, že v oblasti, ze které pochází, je tato vnímána jako cosi nepřirozeného. Do takového prostředí nemůže přivést svou přítelkyni, občanku Ruské federace, neboť ta by se mohla v takovém případě obávat o své zdraví a život.
8. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V žalobě sice žalobce odkázal na některé části konkrétních zpráv, avšak jediné datum, které v této souvislosti uvedl, bylo 2015, které žalovaný považuje za již neaktuální, ostatní zdroje nikterak nespecifikoval. Žalovaný je názoru, že všechny skutečnosti posoudil adekvátně a domnívá se, že jediným skutečným

důvodem podání žádosti u žalobce, byla snaha o legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný se dále vyjádřil k doplnění žaloby, kdy poukázal na to, že se případem žalobce zabýval velmi individuálně a pozorně, hodnocení podkladů věnoval značnou pozornost.

9. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Důvodem podání žádosti byly obavy o život. Žalobce má nestandardní sexuální orientaci, proto jej rodiče v roce 2005 vzali do ČR. Zúčastnil se několika akcí na podporu Donbasu, sbíral peníze na podporu rodin. Zároveň však též zcela v protikladu uvedl, že nebyl politicky aktivní. Pochází ze Sumské oblasti.
11. Součástí spisu je protokol ze dne 24. 9. 2017 ze správního řízení o správním vyhoštění. V rámci tohoto řízení žalobce uvedl, že mu nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt, proto byl vydán výjezdní příkaz, avšak ve stanovené lhůtě nevycestoval. Na Ukrajinu zpět nechtěl kvůli válce, neví, co by tam dělal. Dále svou pobytovou situaci již neřešil a je si vědom, že se na území ČR nachází nelegálně. V roce 2013 zaznamenal problémy s policií, neboť byl přistižen při krádeži. Na Ukrajině má babičku, u které by mohl dočasně bydlet, než by si opětovně vyřídil doklady potřebné pro pobyt v ČR. Žádné překážky vycestování mu nejsou známy a je ochoten vycestovat.
12. Při pohovoru v azylovém řízení žalobce sdělil, že si nestihl vyřídít potřebné doklady pro prodloužení pobytu v ČR, obdržel proto následně výjezdní příkaz. K dotazu, proč uvedl do protokolu ze dne 24. 9. 2017, že vycestuje dobrovolně, sdělil, že nevěděl, co podepisuje. Ve stanovené lhůtě nevycestoval, neboť se návratu do vlasti obával a chtěl vše řešit s advokátem. V ČR má rodiče, na Ukrajině má babičku. Uvedl, že byl aktivní v souvislosti s podporováním Donbasu, konkrétně měl blog a různé příspěvky na internetu, vše však již smazal. V roce 2016 kontaktovaly jeho babičku neznámé osoby s cílem zjistit, kde se žalobce nachází. V ČR se účastnil akce před ministerstvem vnitra ČR, kde jej napadli „nějací lidé z pravice“. Vybíral také peníze na podporu rodin. K problémům ohledně sexuální orientace uvedl, že v roce 2005 byl v PC centru na chatu, zapomněl se odhlásit a na jeho místo si sedl kamarád, když viděl, co žalobce psal, roznesl to mezi spolužáky a ti se žalobci začali posmívat. Rodiče následně žalobce odvezli do ČR. Na Ukrajině pak byl o šest let později, ale vše bylo stejné. Tyto problémy s nikým neřešil. V současné době má dívku, měl též vztahy s muži.
13. Žalovaný vydal dne 26. 1. 2018 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by mu za ně mohlo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž žalovaný nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
14. Žalovaný se zabýval možnými obavami žalobce ohledně jeho podpory Donbasu. Předně poukázal na to, že má pochybnosti o pravdivosti žalobcovy výpovědi, neboť žalobce nebyl schopen jakkoli upřesnit či rozvést podrobněji svou aktivitu, nebyl ani schopen ji ničím doložit. Žalovaný si je vědom, že podporovatelům separatismu hrozí na Ukrajině postih, avšak žalobce nikdy žádné problémy se státními orgány neměl. K osobám, které měly navštívit babičku žalobce, žalovaný uvedl, že se jednalo o ojedinělý incident, kdy žalobce neznal ani totožnost těchto osob. Žalobce navíc ve svých aktivitách dále pokračoval a účastnil se mimo jiné uvedené akce v ČR. V každém případě se jednalo o jednání soukromých osob, které nenaplnilo znaky pronásledování a ohledně kterého má žalobce možnost se obracet na státní orgány na Ukrajině. Pokud jde o účast na akci v ČR, žalovaný uvedl, že žalobce ani účast na ni ničím neprokázal, může se tedy jednat o čistě účelovou argumentaci, k údajnému fyzickému napadení dodal, že žalobce měl tuto záležitost řešit s Policií ČR. Žalovaný

porovnal výpověď žalobce v řízení o správním vyhoštění s výpovědí v rámci azylového řízení a upozornil na četné rozpory. Žalobce v roce 2017 výslovně uvedl, že mu nejsou známy žádné překážky jeho vycestování. Pokud by žalobce vnímal své obavy z návratu ohledně neznámých osob, které kontaktovaly jeho babičku, či těch, které jej měly napadnout v ČR, skutečně vážně, jistě by je zmínil již dříve.

15. Žalovaný se rovněž zabýval tvrzeními žalobce ohledně jeho sexuální orientace. Původcem potíží žalobce měli být jeho spolužáci na základní škole, přičemž tuto záležitost žalobce ani rodiče neřešili s žádnými státními orgány. Ani v tomto případě nejde o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Rodiče se namísto řešení s příslušnými orgány rozhodli odjet do ČR. Z opatřených podkladů o situaci LGBT komunity na Ukrajině žalovaný zjistil, že situace této menšiny je určitým způsobem problematická, avšak v posledních letech nelze přehlédnout zásadní změny. Žalovaný svou argumentaci uzavřel, že na Ukrajině nedochází k pronásledování členů sexuálních menšin. Navíc žalobce se v současné době nijak aktivně v komunitě LGBT neangažuje, má přítelkyni, a tedy jeho okolí nemá žádný důvod na něj bez dalšího pohlížet jako na homosexuála. Udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu rovněž není možné, žalovaný neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany.
16. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.
18. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
19. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
20. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
22. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

23. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
24. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.“
25. Soud úvodem konstatuje, že pochybení v postupu žalovaného nenalezl. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu. Z rozhodnutí není zřejmá ani jakákoli jednostrannost či snaha o zlehčování situace žalobce. Žalovaný posuzoval skutečnosti svědčící jak v žalobcův prospěch, tak i neprospěch, adekvátně.
26. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „[j]e třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“
27. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině, kterou vyhodnotil v souladu s opatřeními podklady tak, že návrat žalobce do vlasti je možný. Žalobce pochází ze Sumské oblasti, která je plně pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Žalovaný si je vědom konfliktu, který stále probíhá ve východní části země, avšak tento je stabilizovaný,

nijak se nerozšiřuje, nejedná se o tzv. totální konflikt. Námitky ohledně zhoršujícího se bezpečnostního stavu na Ukrajině proto soud důvodně neshledal.

28. K námitce žalobce, že žalovaný nevycházel z aktuálních zpráv a nezkoumal dostatečně stav v zemi, soud uvádí, že žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou převážně z roku 2017 a částečně 2016, tedy v době rozhodování (leden 2018) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti.
29. Žalobce měl dne 25. 1. 2018 možnost se s podklady seznámit, navrhnout jejich doplnění či vnést proti nim námitky. Při této příležitosti uvedl, že mu stačí jejich seznam a seznamovat se s jejich obsahem nechce. Nechtěl se k nim ani nijak vyjádřit či je doplnit. Žalobce v žalobě napadá aktuálnost podkladů a poukazuje na to, že žalovaný měl provést ještě další důkazy k prokázání skutkového stavu. Pokud však měl v tomto směru nějaké pochybnosti či chtěl na cokoli upozornit, měl tak žalobce činit především již ve správním řízení a nikoli až v žalobě. K námitce ohledně dalších důkazů pak soud konstatuje, že žalobce tento návrh nijak nekonkretizoval, není tedy zřejmé, jaké důkazy podle něj žalovaný neprovedl, ačkoli tak učinit měl, nebo jaké nové důkazy případně navrhuje.
30. V žalobě žalobce uvádí výčet úryvků z jednotlivých konkrétních zpráv, k tomu žalovaný podotkl, že žalobce zprávy nijak blíže neoznačil a z úryvků není bez dalšího zřejmé, z jakého data pocházejí, není proto možné ani tvrdit, že jsou aktuálnější než podklady opatřené žalovaným. Nadto k tomu žalovaný dodal, že u jediné zprávy, kde žalobce dataci uvedl, se jedná o rok 2015 a je tedy dokonce starší než opatřené informace žalovaného. V doplnění žaloby žalobce uvedl úryvky z dalších zpráv a informací, tentokrát již s datací, avšak jedná se o totožné zdroje, ze kterých žalovaný vycházel pro rozhodnutí. Proti těmto podkladům se v průběhu správního řízení nijak nevyjádřil.
31. Žalovaný na základě informací z opatřených podkladů v žádném případě nepopřel, že političti odpůrci centrální vlády čelí v zemi řadě problémů. V případě žalobce však neshledal, že by mohl být ze strany státní moci ohrožen. Žalobce své názory vyjadřoval především na internetu, kde měl i vlastní blog, tuto svou činnost však nemůže nijak doložit, neboť poté, co v roce 2016 jeho babičku na Ukrajině kontaktovaly neznámé osoby, které měly žalobce hledat, všechny své příspěvky smazal. Svá tvrzení nijak neprokázal, i kdyby tak však učinil, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že na základě těchto tvrzení není možné dojít k tomu, že by žalobce měl být ve vlasti jakkoli ohrožen pronásledováním. V případě protiprávního jednání soukromých osob je především třeba, aby se žalobce obracel na státní orgány ve vlasti, ledaže by toto nebylo vůbec možné.
32. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „*Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně*

podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“

33. V dané věci bylo třeba posoudit, zda se žalobce mohl obracet na státní orgány či nikoli. K tomu žalovaný uvedl, že „Z Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 vyplývá, že i v případě potíží se státními orgány ve vlasti z důvodů jím tvrzené podpory Donbasu, má jmenovaný možnost právního systému své země využít a proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci podat stížnost. Správní orgán konstatuje, že na základě dostupných informací nelze dovodit, že by se žadatel v případě porušení ukrajinských zákonů či v případě obvinění ze separatismu kvůli jím tvrzené podpoře Donbasu neměl možnost ve vlasti odpovídajícím způsobem hájit, ostatně ze správním orgánem shromážděných podkladů ani nevyplývá, že by byly všechny osoby obviněné ze separatismu i odsouzeny.“ K tomu lze dodat, že politická aktivita žalobce pravděpodobně nedosahovala takové intenzity, aby mohl být v této souvislosti vůbec jakkoli ohrožen. Obavy žalobce tak neodpovídají zjištěním žalovaného o objektivních poměrech v zemi.
34. Ve svých politických aktivitách žalobce dále pokračoval, kdy jak zmínil, se účastnil akce v ČR na podporu Donbasu a veřejně vybíral finanční prostředky. Při té příležitosti měl být fyzicky napaden. Žalobce neprokázal ani toto fyzické napadení, neboť ani v tomto případě se neobrátil na příslušné orgány, zejména policii. Neprokázal ani svou účast na akci. V případě ČR pak nelze mít žádné pochybnosti o tom, že se žalobce na orgány policie obrátit zcela jistě mohl.
35. Lze shrnout, že nebylo zjištěno ani žalobcem jakkoli prokázáno, že by se ohledně tvrzených obtíží nemohl obracet na policejní či státní orgány. Soud proto neshledal pochybení žalovaného, pokud žalobci neudělil azyl dle § 12 zákona o azylu.
36. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně toho, že otázky žalovaného při pohovoru byly nedostatečně specifikovány a žalobce nemohl vědět, které informace bude následně žalovaný považovat za důležité. Je třeba předně uvést, že z protokolu vyplývá, že žalovaný položil žalobci celou řadu otázek směřujících ke zjištění, z jakého důvodu žádá o mezinárodní ochranu. Žalobci byly kladeny otázky konkrétně zejména k objasnění situace ohledně jím zmíněných obav z následků jeho politických aktivit a jednání soukromých osob, dále se jednalo o otázky týkající se rodinných a soukromých vazeb žalobce, jeho pobytové historie a zázemí ve vlasti. Závěrem měl žalobce možnost upozornit ještě na další skutečnosti, na které se jej žalovaný netázel, avšak žádné takové doplnění neučinil a žádné skutečnosti nedoplnil ani při seznámení s podklady pro rozhodnutí. Opět tedy platí, že pokud měl žalobce vytknout žalovanému jakékoli vady, měl tak činit zejména již v rámci správního řízení.
37. Lze přisvědčit naopak závěrům žalovaného o značné nedůvěryhodnosti výpovědi žalobce, pro kterou svědčí několik skutečností. Žalobce do protokolu ze dne 24. 9. 2017 ve správním řízení o správním vyhoštění uvedl, že mu nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt a byl mu vydán výjezdní příkaz, i přesto však nevcestoval. Uvedl, že si je plně vědom skutečnosti, že v ČR pobývá neoprávněně. Na Ukrajinu se vrátit nechce z důvodu probíhající války, má se tam však kam vrátit a vycestuje dobrovolně. Při pohovoru v rámci azylového řízení sice žalobce uvedl, že nevěděl, co tehdy podepisuje, s čím souhlasil, o tom však lze mít pochybnosti. V protokolu z řízení o správním vyhoštění žalobce výslovně potvrdil, že rozumí česky a opakovaně zmínil, že si je plně vědom svého protiprávního jednání. V uvedeném řízení ani jakkoli nenaznačil sebemenší potíže ohledně neznámých osob či cokoliv co by souviselo s jeho politickou aktivitou. I kdyby snad neporozuměl všem důsledkům řízení, v azylovém řízení zmínil, že chtěl své vycestování řešit s advokátem, to však zjevně také neučinil.
38. Závěr o účelovosti jednání žalobce podporuje dále fakt, že požádal o mezinárodní ochranu až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a reálně mu tedy hrozilo vycestování z ČR.

Namítá, že se jeho obavy objevily až v průběhu jeho pobytu v ČR. I kdyby tomu však tak bylo, pak by jistě tyto obavy již měl v roce 2017, kdy je však v rámci uvedeného řízení vůbec nezmínit. K jeho obavám z návratu z důvodu, že osoby, které jej fyzicky napadly v ČR, byly nespíše z Ukrajiny a žalobci by tak v případě návratu mohlo hrozit opětovné napadení či ještě závažnější následky, soud odkazuje na již uvedený závěr, že se též v tomto případě jednalo o protiprávní jednání soukromých osob, a to na území ČR, žalobce měl tedy možnost jej hlásit zdejší policii. Pokud tak neučinil, nemohla mu policie ani jakkoli pomoci. Žalobce však měl své obavy řešit především s příslušnými orgány, které jsou k tomu přímo určeny, a nikoli je řešit až v azylovém řízení.

39. K tomu lze připomenout, že azylové řízení je třeba vnímat jako výjimečný institut. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
40. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, pokud žalobci neudělil ani azyl z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu. U žalobce nebyl shledán ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, na základě kterého by mu mohl být udělen azyl z humanitárních důvodů. Skutečnost, že má žalobce v ČR přítelkyni, není sama o sobě azylově relevantní. Pokud jde o soukromé a rodinné vazby žalobce, k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobce přitom neprokázal, že by nemohl na Ukrajině své vazby realizovat. Tvrzení ohledně toho, že nemůže svou partnerku přivést na Ukrajinu, neboť by mohla mít v souvislosti se svou státní příslušností obavy ona, taktéž neobstojí. Žalobce si může vyřídit pobytové oprávnění a nadále žít s přítelkyní v ČR. Mohou se též společně přestěhovat do země, kde budou mít oba vyřízeno platné pobytové oprávnění.
41. K možným problémům se sexuální orientací žalobce se žalovaný vyjádřil na straně 7 napadeného rozhodnutí, přičemž dle dostupných informací se v této oblasti tamní situace zlepšuje a žalobci ani v této souvislosti nehrozí pronásledování či vážná újma.
42. Jak podotkl již žalovaný, jelikož má žalobce v současné době přítelkyni, nemá nikdo důvod jej bez dalšího považovat za homosexuála. I kdyby však žalobce měl i nadále vztahy též s muži, žalovaný uvedl, že zdaleka nelze mít za to, že by každému příslušníkovi některé ze sexuálních menšin hrozilo pronásledování. Tento závěr podporuje nepřímě i sám žalobce, neboť žádné problémy se státními orgány ohledně své sexuální orientace neuvedl. Nebyl v této souvislosti ani nikterak veřejně aktivní. Jediné problémy, které žalobce v této souvislosti ve vlasti zaznamenal, byly z doby jeho dětství, kdy chodil na základní školu a jeho spolužáci se mu měli posmívat za jeho příspěvky na chatu. Žalobce tehdy své potíže s nikým neřešil, pouze uvedl, že rodiče se následně rozhodli odcestovat do ČR. Obavy žalobce pramenící z tohoto incidentu bylo však možné řešit i méně radikální cestou. I kdyby snad

žalobce zaznamenal nějaké potíže v budoucnu znovu, má možnost se i ohledně toho obracet na státní orgány na Ukrajině.

43. Soud si dovoluje odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 219/2018-30: „*Jak přitom správně uvedl krajský soud, ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným plyne, že na Ukrajině existuje dostupný mechanismus efektivní ochrany práv před jednáním, kterému byl stěžovatelem vystaven (viz informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 107283/2016-LPTP). Ze zpráv o zemi původu plyne, že policie poskytuje ochranu různým LGBT (Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender) akcím, např. Pochodům rovnosti. Z výroční zprávy Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018 se podává, že Ukrajina podnikla několik významných kroků k zlepšení ochrany a začlenění LGBT osob. Uvedené zprávy přitom stěžovatel relevantně nezpochybnil. Nelze přitom přehlédnout ani značné rozpory ve výpovědích stěžovatele stran údajného kontaktování ukrajinských orgánů s žádostí o pomoc před pronásledováním, resp. využitím všech prostředků ochrany. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit i judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31.*“
44. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a s ohledem na to, že žalobce žil před odjezdem z Ukrajiny v Sumské oblasti, kde je situace plně pod kontrolou centrální vlády, lze konstatovat, že jeho bezpečný návrat je možný. Soud k tomu pouze dodává, že udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
45. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
46. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
48. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu ve výši 6 800 Kč, která se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní

hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč a paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 3. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce